

เรื่อง การปรับพฤติกรรมเด็กปฐมวัยให้รู้จักการแบ่งปันโดยใช้
กิจกรรมการเล่นิทาน

ผู้ทำวิจัย นางสาวพิศมัย ก้อนคำ

อาจารย์ พวงผกา ปวีณำบำเพ็ญ

ความเป็นมาและความสำคัญ

เด็กปฐมวัยในชั้นเตรียมอนุบาลของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์
ในวัดแม่แรง ส่วนใหญ่ครูจะให้เด็กเล่นของเล่นด้วยกันเป็นกลุ่ม
เพราะของเล่นช่วยให้เด็กพัฒนากล้ามเนื้อและการทำงานประสาน
กันของอวัยวะ รวมไปถึงทำให้เด็กฝึกฝนจินตนาการและสร้างความ
เพลิดเพลินให้กับตัวเองอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังมีส่วนสำคัญ
ในการเสริมสร้างความมั่นใจของเด็ก ซึ่งเพิ่มพูนขึ้นทุกครั้งที่เด็ก
เล่นของเล่นได้อย่างคล่องแคล่ว รวมถึงยังเป็นแหล่งกำเนิดความสุข
ของเด็ก

เด็กปฐมวัยเป็นวัยแห่งการเริ่มต้นของการสร้างพัฒนาการทุก
ด้าน เด็กในวัยนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะ
เป็นพ่อแม่ ผู้ดูแลเด็กหรือครูจะต้องดูแลให้การอบรมเลี้ยงดูอย่าง
ใกล้ชิด มีความเข้าใจพัฒนาการและความต้องการของเด็ก เป็น
แบบอย่างที่ดี เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้และซึมซับสิ่งดีๆ ในชีวิตเมื่อ
เติบโตก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข
เด็กวัยนี้เริ่มแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาให้เห็น เช่น การเลียน
แบบพ่อแม่ ครูและเพื่อนในวัยเดียวกัน เด็กวัยนี้ยึดตนเองเป็น
ศูนย์กลาง ไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น จะคิดว่าสิ่งที่ตน
รับรู้คนอื่นก็รับรู้ด้วยมักแสดงอารมณ์ออกมาอย่างเปิดเผยและ
เปลี่ยนแปลงอารมณ์ได้ง่ายๆ พฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กวัยนี้มี
ลักษณะที่สังเกตได้ เช่น การที่เด็กแบ่งของเล่นที่ตนเองครอบครอง
อยู่ ให้เพื่อนไปส่วนหนึ่ง หรือบางส่วน โดยไม่ขอให้เพื่อนตอบแทน
การยอมให้เพื่อนร่วมเล่นด้วย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการ
แบ่งปัน มีหลายประการสำคัญเช่น การมีตัวแบบเด็กเรียนรู้ที่จะ
แสดงพฤติกรรมการแบ่งปัน การเอื้อเฟื้อกับผู้อื่นจากตัวแบบที่อยู่

รอบตัวเด็ก เช่น พ่อแม่ พี่น้องและครู การเสริมแรง มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็ก ทำนองเดียวกันกับที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางสังคมอื่นๆ เด็กที่ได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมการแบ่งปันเสมอๆ ก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมการแบ่งปันมากขึ้น การเสริมแรงทางสังคม เช่น การยกย่องชมเชยการกระทำของเด็กที่เป็นการแบ่งปันให้กับผู้อื่นก็เป็นทางที่จะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมแบ่งปันเพิ่มมากขึ้นได้

แต่ปัญหาจากการเล่นคือเด็กอยากเล่นของเล่นชิ้นเดียวกัน แต่ขาดทักษะในการเล่นร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นและขาดทักษะในการแบ่งปันจึงเกิดการแย่งเพื่อให้ได้ของเล่นชิ้นนั้นมาครอบครอง เพราะเด็กกับของเล่นเป็นของคู่กันการแบ่งของเล่นและการแย่งของเล่นก็เป็นของคู่กันแต่การแย่งของเล่นเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การเล่นของเล่นเปรียบเสมือนรากฐานของมิตรภาพ เด็กมักจะสนิทกันได้ง่ายขึ้นด้วยของเล่น พูดคุยกันได้สนุกมากขึ้นเมื่อพูดถึงของเล่น อีกทั้งของเล่นบางประเภทต้องเล่นเป็นกลุ่ม ซึ่งเพิ่มโอกาสให้เด็กได้ใกล้ชิดกับเพื่อนรวมถึงเรียนรู้การเข้าสังคม โดยของเล่นสามารถสอนให้เด็กเข้าใจความขัดแย้งและการยอมรับการแบ่งปันและการถูกลงโทษ เด็กมักจะแย่งของเล่นกันเป็นเรื่องธรรมดาซึ่งสาเหตุของการเล่นอย่างนั้น บางครั้งอาจเกิดจากการที่เด็กได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมโดยไม่ได้ตั้งใจ เช่น เด็กคนหนึ่งผลักเพื่อนล้มลงแล้วแย่งของเล่นไปได้ ในขณะที่เด็กฝ่ายถูกกระทำได้แต่ร้องไห้แล้วเดินจากไป เด็กคนที่เป็นฝ่ายรังแกจึงรู้สึกว่ามันสามารถประสบความสำเร็จได้โดยง่ายด้วยการใช้พฤติกรรมรุนแรง

ผู้วิจัยคิดว่าควรให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาอย่างใกล้ชิดตั้งแต่นั้น เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ได้เร็วที่สุด หากการแย่งของเล่นและการทะเลาะกันเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า อาจเป็นสัญญาณเตือนสำหรับปัญหาอื่นที่เด็กกำลังเผชิญอยู่ เช่น เด็กอาจตกอยู่ในภาวะความเครียด เศร้า ไม่มีความสุข รวมถึงมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์โกรธ นอกจากนี้ อาจเกิดจากการที่เด็กได้เห็นและซึมซับการใช้ความรุนแรงในการ

แก้ไขปัญห ทั้งจากที่บ้าน โรงเรียน ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อเด็กได้ในระยะยาว และเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวตั้งแต่ยังเล็ก จะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเมื่อโตขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงอยากแก้ไขปัญห ให้เด็กรู้จักการแบ่งปันเพราะถ้าไม่แก้ไขปัญห ให้เด็กรู้จักการแบ่งปันนี้อาจนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งปัญหาดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขเพราะการแย่งของเล่นต้องได้รับการแก้ไขตั้งแต่เด็กเริ่มเรียนรู้การเล่นร่วมกับผู้อื่นเพื่อเปลี่ยนจากการแย่งกันซึ่งมักนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งให้กลายเป็น“การแบ่งปัน”เพราะการรู้จักแบ่งปันคือคุณสมบัติสำคัญ ที่จะเป็ประโยชน์ต่อเด็กไปได้ตลอดชีวิตเพราะเด็กทุกคนจำเป็นต้องเก็บเกี่ยวประสบการณ์เด็กต้องเรียนรู้สิ่งของต่างๆ รอบตัวรวมถึงผู้คนรอบข้างเพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมสติปัญญาและจริยธรรมเด็กสามารถได้รับการเล่นของเล่นและการเล่นของเล่นร่วมกับเพื่อนๆ

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกาแบ่งปันของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ขอบเขตในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือนักเรียนชาย - หญิงอายุระหว่าง 3 - 4 ปีที่กำลังศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดแม่แรงจำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียนทั้งหมด 14 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น - กิจกรรมการเล่านิทาน

ตัวแปรตาม - การแบ่งปัน

ระยะเวลาทำการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยมีระยะเวลาทำการทดลอง 2 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 3-4 ปีที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาล ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดแม่แรง

2. การแบ่งปัน หมายถึง การเสียสละสิ่งของหรือต้องการความช่วยเหลือ การแบ่งปันเป็นคุณธรรมที่ช่วยให้เด็กจัดความเห็นแก่ตัวออกจากตนเอง และทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. นิทาน หมายถึง เรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเสียสละการแบ่งปันโดยแสดงภาพประกอบหรือการเล่าโดยวัสดุอุปกรณ์ประกอบ เช่น หนังสือนิทานภาพ เล่าไปตามเนื้อเรื่องของนิทาน

4. กิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง การเล่านิทานที่เป็นการสื่อสารด้วยคำพูด สร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้ฟังในบรรยากาศที่เล่าการเล่านิทานที่จะนำไปสู่การอ่านมีประเด็นสำคัญ

กรอบแนวคิด

การปรับพฤติกรรมเด็กปฐมวัยให้รู้จักแบ่งปันโดยการใช้องค์กิจกรรมการเล่านิทานส่งเสริมคุณธรรม

กิจกรรมการเล่านิทาน

การแบ่งปัน

สมมติฐานการวิจัย

หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเด็กรู้จักการแบ่งปันมากกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าและนำเสนอโดยแยกเป็นเรื่อง ตามลำดับดังนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่านิทาน

ความหมายของกิจกรรมการเล่านิทาน

กิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง กิจกรรมที่ต้องเล่าหรือสื่อสารด้วยคำพูด สร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้ฟังในอรรถรสที่เล่า มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่ผู้ฟัง ฝึกผู้ฟังให้มีจินตนาการไปตามเรื่องที่ฟัง การสอดแทรกข้อคิด คติธรรม หรือเรื่องราวใดๆ แฝงเข้าไปในเรื่องจะทำให้ผู้ฟังซึมซับไปโดยไม่รู้ตัว การเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่เด็กๆ ชื่นชอบมาก

ความหมายของนิทาน

ความหมายของนิทาน มีหน่วยงาน และนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ได้ ดังนี้

เกษลดา มานะจุมติและ อภิญญา มนูญศิลป์ (2544 : 1) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องเล่าต่อกัน มาโดยใช้วาจาหรือเล่าโดยแสดงภาพประกอบ หรือการเล่าโดยวัสดุอุปกรณ์ ใช้ประเภทต่างๆประกอบก็ได้เช่น หนังสือภาพ หุ่นหรือการใช้คนแสดงบทบาทลีลาเป็นไปตามเนื้อเรื่องของนิทานนั้นๆ แต่เดิมนิทานถูกเล่าสู่กันและกันด้วยปากสืบกันมาเพื่อ เป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง และเพื่อถ่ายทอดความเชื่อความศรัทธาเลื่อมใสในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นที่ยึดถือของคนแต่ละกลุ่ม

วิไล มาศจรัส (2545 : 12) ได้กล่าวถึงความหมายของนิทานว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่นนิทานอีสป นิทานชาดก ในทางคติชนวิทยา ถือว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบสานต่อๆ กันมา ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่าซึ่งนิทานนั้นจะมีทั้งนิทานเล่าปากเปล่าจดจำกัน มาแบบมุขปาฐะและนิทานที่มีการเขียนการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2542 (2546: 588)

ได้ระบุความหมายของนิทานไว่ว่านิทานหมายถึงเรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป

เกริก ยุ้นพันธ์(2547:8)ได้ให้ความหมายของนิทานไว่วา หมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรกคติสอนใจลงไป

ประคอง นิมมานเหมินทร์(2550:9)ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องที่เล่ากันต่อๆ มาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งโดยไม่ทราบว่ ใครเป็นผู้แต่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทองปลาบู่ทอง หรือโสนน้อยเรือนงามมีการเล่าสู่กันฟังจากปู่ย่าตายายของเราพ่อแม่ของเรา รวมทั้งตัวเราเองไปจนถึงลูกหลานเหลนโหลนของเราเป็นทอดๆ กันไปรุ่นแล้วรุ่นเล่าบางครั้งก็แพร่กระจายจากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทองอาจมีหลายสำนวน

แล้วแต่ความทรงจำ ความเชื่อ อารมณ์ของผู้เล่าและวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นจากความหมายของนิทานดังกล่าว

ความหมายของการแบ่งปัน

การแบ่งปัน คือพฤติกรรมการเสียสละสิ่งของหรือทรัพย์สินของตนให้แก่ผู้ที่เดือดร้อน หรือต้องการความช่วยเหลือ การแบ่งปันเป็นคุณธรรมที่ช่วยให้เด็กจัดความเห็นแก่ตัวออกจากตนเอง และทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข เพราะความขัดแย้งในเด็กอนุบาลและประถมต้นมักเป็นเรื่องของการแย่งชิงของเล่นกันสาเหตุส่วนใหญ่ของการทะเลาะกันมักมากจากการไม่รู้จักแบ่งปัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย

นักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 3-4 ปีที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้งหมด 14 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- นิทาน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- แบบสังเกตพฤติกรรม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

- การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เวลาในการทดลอง 6 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ในการสังเกตพฤติกรรมการแบ่งปัน แล้วบันทึกโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังจัดกิจกรรม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง

1. ใช้เครื่องมือในการรวบรวม (แบบสังเกตพฤติกรรม) โดยได้รวมคะแนนผลการปฏิบัติกิจกรรมด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กเป็นรายบุคคลจากกิจกรรมการเล่นหาค้างคาว
2. รวมคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคน แล้วหาคะแนนรวมจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนในแต่ละสัปดาห์ จนครบ 2 สัปดาห์
3. เปรียบเทียบความแตกต่าง การวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างการจัดกิจกรรม จากแบบสังเกตพฤติกรรมการปรับพฤติกรรมเด็กปฐมวัยให้รู้จักการแบ่งปัน โดยการใช้กิจกรรมการเล่นหาค้างคาว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ต่อตัวเด็ก เด็กปฏิบัติตนเป็นผู้มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แบ่งปันต่อผู้อื่นสามารถเรียนรู้เข้าใจถึงอารมณ์ของตนเอง รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้เหมาะสม เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีความอ่อนโยนและมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากขึ้น
2. ประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมเด็กอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เด็กมีพฤติกรรมแบ่งปัน ทำให้เกิดการยอมรับจากสังคม มีพฤติกรรมทางบวกเพิ่มมากขึ้น

แผนการดำเนินโครงการ
แบบสังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันเด็กเป็นรายบุคคล
(ก่อนการจัดกิจกรรม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	มิ.ย. ๕-๙	มิ.ย. ๑๒-๑๖	มิ.ย. ๑๙-๒๓	มิ.ย. ๒๖-๓๐	ก.ค. ๓-๗	ก.ค. ๑๑-๑๔	ก.ค. ๑๕-๑๖
บทที่ ๑ บทนำ - ศึกษาความเป็นมาและ ความสำคัญของปัญหา - วัตถุประสงค์ของการวิจัย - ขอบเขตของการวิจัย - ตัวแปรที่ศึกษา - ระยะเวลาทำการวิจัย - นิยามคำศัพท์เฉพาะ - กรอบแนวคิด - สมมติฐานการวิจัย							
บทที่ ๒ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง - แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง			↔				
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย - ประชากร - กลุ่มตัวอย่าง - เครื่องมือที่ใช้ในการ รวบรวมข้อมูล - การเก็บรวบรวมข้อมูล - การวิเคราะห์ข้อมูล				↔			
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล					↔		
บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย - เอกสารอ้างอิง						↔	
นำเสนองานวิจัยในชั้นเรียน							↔

แบบสังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันเด็กเป็นรายบุคคล

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อ - สกุล	มีน้ำใจ รู้จักแบ่ง ปัน			มีความ สนใจใน การเล่น			การมีส่วน ร่วมใน กิจกรรม			เมื่อเล่น เสร็จเก็บ ของเข้าที่ ได้			รวม	คิดเป็น เปอร์ เซ็นต์
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1		
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

- 3 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างสม่ำเสมอ
= ดีมาก (ร้อยละ 80 % ขึ้นไป)
- 2 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง
= ปานกลาง (ร้อยละ 51-79 % ขึ้นไป)
- 1 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นบางครั้งหรือน้อยครั้ง
= ควรปรับปรุง (ต่ำกว่าร้อยละ 50 %)

เอกสารอ้างอิง

วิวรรธน์ จันทรเทพย์ และ ปิณฑพัฒน์ จันทรสว่าง. (2555, กรกฎาคม 11). บรรณาธิการบทความ ด้านจิตวิทยา: ดุสิตา ดีบุกคำ ศศ.ม. <http://taamkru.com/th>. เวลา 13.20 น. (ออนไลน์).

เกษลดา มานะจติ และ อภิญญา มนูญศิลป์. (2544 : 1) ออนไลน์.

วิไล มาศจรัส. (2545 : 1) ออนไลน์

เกริก ยุ้นพันธ์. (2547 : 8) ออนไลน์

แผนการจัดการเรียนรู้ นิทานเรื่อง การแบ่งปัน

กิจกรรมเสริมประสบการณ์

จุดประสงค์

เด็กปฏิบัติตนเป็นผู้มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ แบ่งปันต่อผู้อื่น

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูเล่านิทานเรื่อง “พี่เป้ น้องแบ่ง รู้จักแบ่งปัน”
2. สนทนาเกี่ยวกับการแบ่งปัน โดยให้นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างที่ตนเองเคยแบ่งปันต่อผู้อื่น

ขั้นให้ประสบการณ์

1. แบ่งกลุ่มตามความสมัครใจ 3 กลุ่ม จากนั้นให้แต่ละกลุ่มเล่นเกมการแบ่งปันจากประสบการณ์ โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันฝึกซ้อมแสดงและแสดงกลุ่มละ 5 นาที
2. แต่ละกลุ่มช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้รับประโยชน์จากการชมการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนในแต่ละเรื่อง เช่น
 - การแบ่งปันมีประโยชน์อย่างไร/การเห็นแก่ตัวมีโทษอย่างไร
 - นักเรียนได้ข้อคิดอะไรบ้าง
3. นักเรียนและครูช่วยกันเขียนสรุปข้อคิดที่ได้รับจากการชมการแสดง
4. นักเรียนร่วมกันอ่านแผนภูมิพร้อมกัน โดยมีคุณครูอ่านนำ จากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวาดภาพจากเรื่องที่ชอบที่สุดกลุ่มละ 1 เรื่อง พร้อมเขียนข้อคิดที่ได้

ขั้นสรุป

นักเรียนและคุณครูร่วมกันสรุปความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ดังนี้

1. การรู้จักสำรวจตนเอง ว่าตนเองมีความพร้อมที่จะแบ่งปันผู้อื่นได้อย่างไร
2. การรู้จักแบ่งปันซึ่งกันและกัน ทำให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมมีความสุข
3. การมีความรู้และประสบการณ์เรื่องการแบ่งปันทำให้เห็นคุณค่าของการแบ่งปันต่อผู้อื่น และควรฝึกเป็นนิสัยเป็นประจำ

สื่อ

นิทาน“พี่เป็นน้องแบ่ง รู้จักแบ่งปัน”

การวัดและประเมินผล

การสังเกตพฤติกรรม (ก่อน - หลัง)

เครื่องมือวัดผล

แบบสังเกตพฤติกรรม

เกณฑ์การวัดผล

เกณฑ์การวัดผลมี 3 ระดับ

3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างสม่ำเสมอ = ดีมาก

2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง = ปานกลาง

1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นบางครั้ง = ควรปรับปรุง

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การปรับพฤติกรรมเด็กปฐมวัยให้รู้จักการแบ่งปัน
โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

พิศมัย ก้อนคำ

**รายงานวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการวิจัยเพื่อ
พัฒนาการเรียนรู้
รหัส 1074905
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง
ลำปาง
ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2559**